

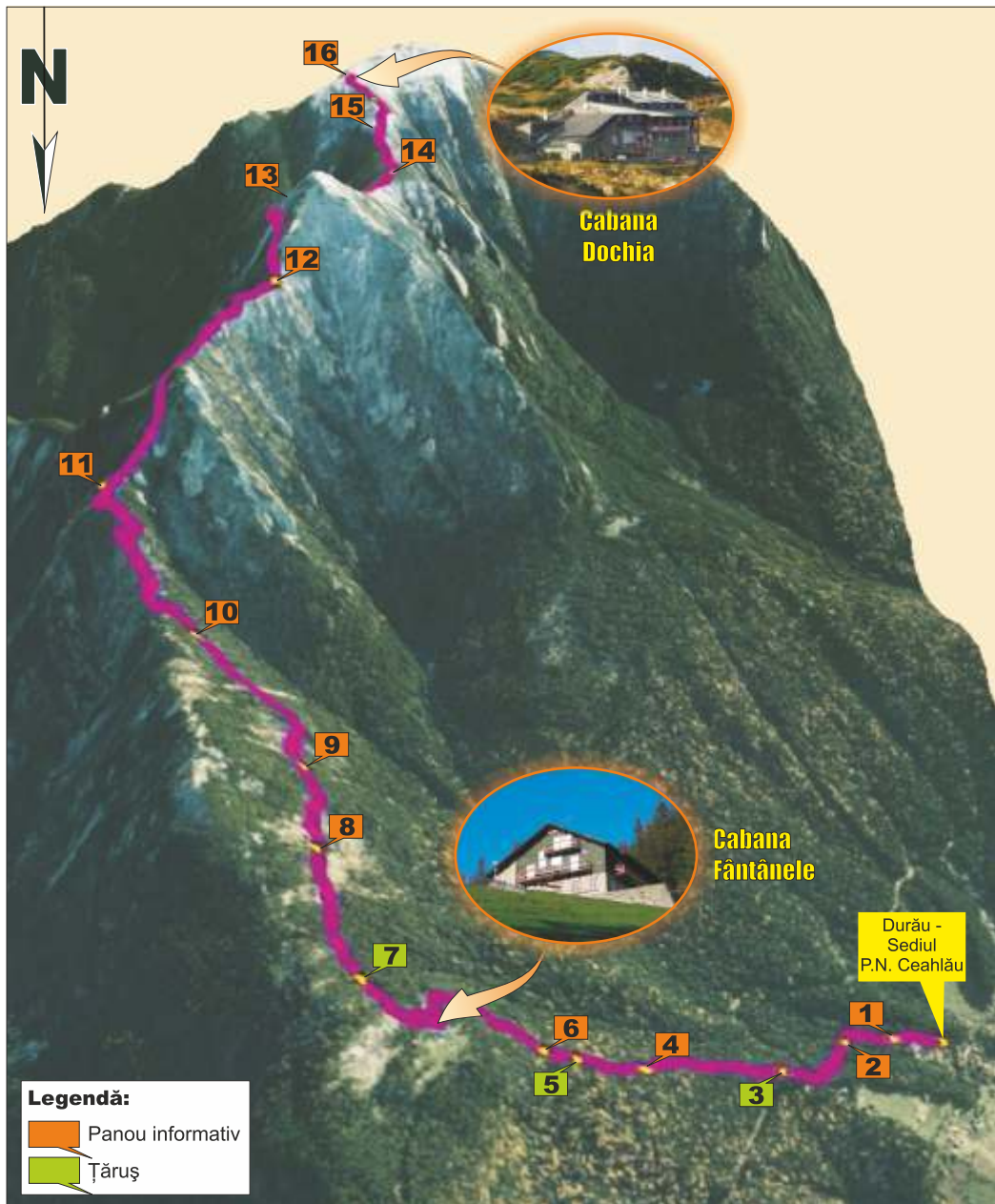

PARCUL NAȚIONAL CEAHLĂU

Vă invităm să cunoaștem împreună câteva
dintre frumusețile naturii de-a lungul
Traseului Educativ:

Durău - Cabana Fântânele - Cabana Dochia

INFORMAȚII GENERALE

Punctele informative sunt materializate prin țărugi numerotați și panouri care conțin o descriere a temei respective precum și imagini sugestive. Informațiile referitoare la ce puteți observa în punctele materializate cu țărugi se găsesc doar în această broșură. Priviți atent în jur pentru a nu trece pe lângă aceste puncte.

Traseul educativ pornește din Stațiunea Durău (alt. 840 m) și urcă pe la Cabana Fântânele (alt. 1220 m) până la Cabana Dochia (alt. 1800 m). Lungimea totală este de 7.0 km din care:

- 2.0 km din Stațiunea Durău până la Cabana Fântânele;
- 5.0 km de la Cabana Fântânele până la Cabana Dochia.

Timpul necesar parcurgerii traseului din Durău până la Cabana Dochia este de aproximativ 3-4 ore.

Întreg circuitul se suprapune integral peste traseul turistic Durău - Cabana Fântânele - Cabana Dochia. Urmăriți semnul de marcaj - cruce roșie!

La urcare, din Durău până la Cabana Dochia nu este izvor pe traseu decât la Cabana Fântânele. Nu uitați să luați apă de la cabană sau de la poale, înainte de a începe urcarea!

Broșura cu descrierea traseului poate fi obținută de pe pagina web a parcului (<http://www.ceahlaupark.ro/>) sau de la punctele de vizitare.

Punctul 1. Panou de plecare/sosire

*Bun venit pe traseul educativ Durău - Cabana Fântânele - Cabana Dochia!
Iată câteva dintre frumusețile pe care le puteți admira de-a lungul său!*

Punctul 2. Râul de munte - sursă de viață

Limpezi și cristaline în timpul zilelor senine, învolburate și vijelioase după ploile de vară sau la topirea zăpezilor, apele curgătoare din zona montană reprezintă o sursă de viață pentru toate viețuitoarele din jur. Tumultos și răcoros, râul de munte adăpostește numeroase specii de animale și plante iubitoare de ape curate, bine oxigenate, rezezi și reci. Dintre pești, cei mai cunoscuți sunt păstrăvul de râu și lipanul, care cu măiestrie și o viteză amețitoare înoată în apele rezezi de munte. Alături de ei, deseori se mai întâlnesc zglăvoaca și boișteanul. Pe maluri, zburând din piatră în piatră, întâlnim mierla de apă și codobatura de munte. Dintre mamifere, cel mai caracteristic este vidra, pescar iscusit adaptat perfect condițiilor de aici.

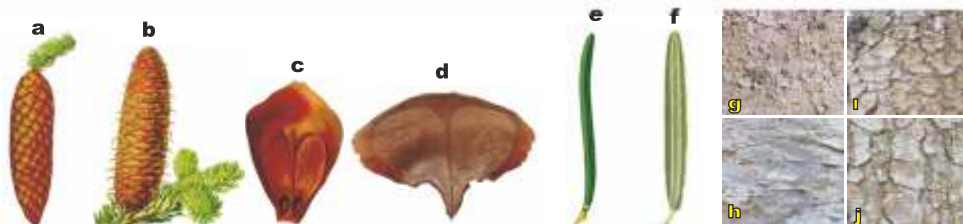
Mai greu de observat datorită dimensiunilor reduse, însă în număr mare, în aceste ape cristaline trăiesc numeroase specii de animale acvatice. Aceste organisme minuscule, pentru a rezista curenților puternici și rapizi ai râurilor de munte, prezintă adaptări speciale cu care se fixează de pietre (ex. au corpul turtit și dispozitive de fixare: ventuze, peri și țepi, gheare etc.). Ele purifică apa râului și reprezintă hrana principală a peștilor din aceste ape.

Prezența peștilor și a celorlalte organisme arată o apă nepoluată. Pentru a ne bucura cu toții de răcoarea și de apa cristalină din râurile de munte trebuie să păstrăm împreună curată această sursă de viață pentru natură și pentru noi toți!

Punctul 3. Bradul și molidul - doi frați în munte

Deși deseori confundăm bradul cu molidul, există destule trăsături care ne ajută să distingem destul de ușor acești doi frați unul de celălalt:

	Molid (<i>Picea abies</i>)	Brad (<i>Abies alba</i>)
Conurile	atârnă de pe ramuri (a)	sunt îndreptate în sus (b)
Solzii conurilor	mai înguști ca cei de brad, rombici la vârf și știrbiți (c)	lățiți și rotunjiți la vârf, semănând cu un evantai (d)
Acele	muchiaste și ascuțite la vârf (înțeapă când le strângem în mână) (e)	sunt turtite, cu vârful știrbit, pe dos cu două linii albicioase (f)
Scoarța (în tinerețe)	brună-deschis cu solzii mici ușor de desprins prin frecare (g)	cenușiu-verzuie și netedă, cu pungi de rășină ca niște bășicuțe (h)
Scoarța (la maturitate)	brun-roșcată și se crapă în solzii poligonali uneori rotunjiți (i)	de culoare cenușiu-închis și se crapă mai mult longitudinal (j)

Să învățăm din această carte deschisă a naturii să deosebim acești doi frați în munte - bradul și molidul!

Punctul 4. Lemnul mort - element important în viața ecosistemelor naturale

În natură, arborii urmează mersul firesc al vieții: se nasc, cresc și apoi mor. În acest mod ei lasă loc altora să se instaleze și astfel să ajute la perpetuarea pădurii. Arborii care mor se descompun treptat și astfel reintră în circuitul materiei asigurând continuitatea ecosistemului. În acest proces lent de descompunere ei sunt folosiți ca mediu de viață de către numeroase organisme. Putrezirea lemnului este produsă de ciuperci. Unele se instalează pe arborii deja morți, altele atacă și arborii încă în viață. Cele mai cunoscute ciuperci care produc descompunerea lemnului sunt **lasca de cioată a rășinoaselor (a)**, des întâlnită în pădurile de rășinoase unde produce putrezirea arborilor uscați, a celor doborâți și a cioatelor și **Putrezirea roșie a rădăcinilor la rășinoase (b)** care atacă fie prin contactul rădăcinilor bolnave cu cele ale arborilor sănătoși din imediata vecinătate fie prin infectarea cioatelor proaspăt produse (care putrezesc și transmit prin rădăcini ciuperca arborilor sănătoși din jur).

Pe lângă ciuperci, există numeroase specii de insecte care atacă arborii. Acestea se clasifică în:

- **dăunători primari** - atacă arborii sănătoși;
- **dăunători secundari** - atacă arborii slăbiți;
- **dăunători terțiari** - atacă arborii deja morți.

Din ultima categorie merită amintit **Croitul mare al lemnului de rășinoase (c)** care sapă galerii în interiorul trunchiului și a cărui vătămare o putem observa și aici în acest punct.

Să privim lemnul mort ca o verigă importantă și necesară în dinamica ecosistemelor naturale!

Punctul 5. Competiția - element definitoriu în dinamica ecosistemelor naturale

În natură, speciile de plante și animale duc o luptă continuă pentru existență. Această luptă între specii se numește **competiție interspecifică**. În acest loc, avem în față un exemplu foarte sugestiv pentru acest subiect: trei arbori - un fag, un molid și un brad, cresc unul lângă celălalt și luptă atât pentru lumină cât și pentru resursele de substanțe nutritive și apă din sol. Chiar dacă lupta nu s-a încheiat încă, fagul și molidul au ajuns să domine bradul atât ca înălțime cât și ca diametru semn al vigoriei de creștere. În viitor, lupta dintre aceștia va decide care va învinge și astfel va avea cele mai mari șanse de perpetuare. Bradul a pierdut lupta și perpetuarea speciei depinde acum de alte exemplare care au reușit să se impună în alte locuri din această pădure.

Competiția interspecifică face parte din viața de zi cu zi a ecosistemelor naturale și este practic procesul care decide evoluția lor!

Punctul 6. Pădurea de amestec - ecosistem forestier complex

Pădurile pot fi alcătuite dintr-o singură specie de arbori, caz în care se numesc **păduri pure**, sau în compoziția lor pot participa două sau mai multe specii de arbori, chemându-se în acest caz **păduri de amestec**. Pentru zona montană, unul dintre cele mai des întâlnite exemple de pădure amestecată este cea de molid, brad și fag, un ecosistem larg răspândit în Carpați. Aceste păduri pot fi considerate ca o bandă de trecere de la fâgetele pure (localizate în general în zona montană joasă) la pădurile pure de rășinoase (care urcă până la limita altitudinală a pădurii). Pădurea amestecată de molid, brad și fag de aici se remarcă printr-o diversitate vegetală și faunistică deosebită. Mamifere mari și mici, ierbivore și carnivore, toate se întâlnesc pe potecile ei întunecoase.

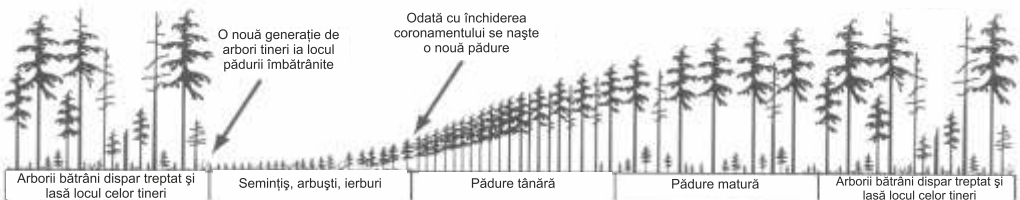

Pentru a ne putea bucura de toate aceste frumuseți ale pădurii de amestec, să o admirăm și să o străbatem în liniște fără să-i rupem florile, să-i rănim arborii sau să-i deranjăm viețuitoarele!

Punctul 7. Schimbul de generații în dinamica pădurilor

Arborii, la fel ca orice alt organism, se nasc, cresc, îmbătrânesc, dau naștere altora și apoi mor. Această evoluție a fiecărui individ este o lege a naturii neschimbată și valabilă pentru toate ființele vii. De aceea și pădurea (ca o comunitate de arbori) are o evoluție similară.

Prelucrat după Kimmins, Forest Ecology, 2004

În acest loc, putem observa foarte bine acest schimb de generații datorită dispariției câtorva dintre arborii maturi. În locul molizilor din generația precedentă, care nu mai sunt, în decursul timpului s-au instalat urmași tineri de diverse dimensiuni. Aceștia prind putere și intră în competiție cu arborețul matur rămas în picioare și treptat îi vor lua locul. Astfel vor forma o nouă pădure, continuând ciclul natural al acestui ecosistem, ilustrat în desenul de mai sus.

Schimbul de generații este un pas inevitabil și o etapă firească în viața oricărui ecosistem! La fel cum oamenii se nasc, trăiesc și apoi pleacă și în locul lor vin alții, la fel și pădurea se naște, crește, se uscă și lasă locul alteia tinere.

Punctul 8. Perturbarea naturală - element esențial în dinamica ecosistemelor naturale

Procesele și factorii de natură **biotică** (e.g. competiția pentru resurse între speciile componente și diversele vătămări produse de insecte, ciuperci sau mamifere) și cele de natură **abiotică** (e.g. doborâturi și/sau rupturi de vânt și zăpadă, incendii, alunecări de teren, avalanșe, viituri torențiale etc.) modelează continuu pădurile. În funcție de intensitatea lor, efectele asupra structurii pădurii sunt din cele mai diverse. Înlăturarea arborilor maturi are ca efect pătrunderea la sol a unei cantități mari de lumină și apă din precipitații care altfel erau interceptate de coronament. În plus, în sol, moartea rădăcinilor lasă liber spațiul de nutriție pentru nou-veniți. Așadar, perturbările crează un cadru favorabil instalării de noi specii de plante. Odată cu acestea apar și speciile de faună adaptate acestui nou stadiu evolutiv al ecosistemului.

În acest loc, pădurea doborâtă de vânt a eliberat o suprafață considerabilă de teren creând condiții favorabile instalării de noi specii. Primele sunt cele iubitoare de lumină și repede crescătoare care au acaparat rapid spațiul de nutriție existent. Cele mai des întâlnite sunt paltinul de munte, mesteacănul, popul tremurător, salcia căprească, scorușul, socul de munte și zmeurul. Încet-încet însă, la adăpostul lor, molidul se instalează și în viitor acest deșeu va fi înlocuit de pădure din nou.

Socul de munte
(*Sambucus racemosa*)

Popul tremurător
(*Populus tremula*)

Salcia căprească
(*Salix caprea*)

Zmeurul
(*Rubus idaeus*)

Paltinul de munte
(*Acer pseudoplatanus*)

Mesteacănul
(*Betula pendula*)

Scorușul
(*Sorbus aucuparia*)

Diversitatea speciilor de plante, atrage după sine o biodiversitate ridicată și în ceea ce privește fauna. Aici întâlnim cerbul care vine să mănânce ierburile și lujerii cu frunze crude, ursul care caută zmeura și urzicile, ciocănitorele care caută larvele insectelor ascunse sub scoarța arborilor căzuți, rozătoarele mici care mișună după semințe, fructe și rădăcini suculente și multe altele. Această diversitate mare de specii de faună, determină o concentrare a animalelor de pradă (păsări dar și mamifere - lupul, râsul, pisica sălbatică și jderul de copac).

Așadar, perturbările biotice și abiotice mențin pădurile într-o continuă schimbare. La scară mare acestea crează un peisaj foarte divers în ceea ce privește structura pădurilor cât și compoziția lor în specii. Un astfel de mozaic de păduri în diverse stadii evolutive va satisface necesitățile tuturor speciilor de plante și animale.

Perturbările naturale biotice și abiotice reprezintă o prezență firească și un element esențial în dinamica pădurilor!

Punctul 9. Pădurea de molid - mereu verde și misterioasă

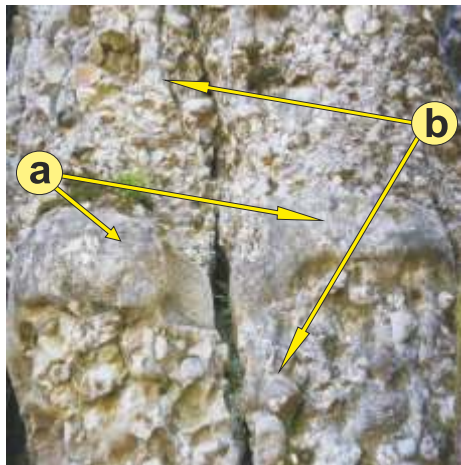
Mereu verzi și întunecoase, pădurile de molid crează un mediu specific numai lor. Coroanele arborilor se întrepătrund și formează un coronament dens și foarte greu de pătruns pentru radiația solară realizând un mediu răcoros și foarte umbros. Acele care cad formează un strat gros care se descompune lent și acidifică solul, îngreunând astfel instalarea altor specii de plante.

Deseori pe potecile lor umbrite întâlnim urmele ursului, toamna în poieni se aude mugetul cerbului iar iarna pădurile răsună de urlatul lupilor. Ciocănitorea de munte și ciocănitorea neagră, ca niște sanitari destoinici verifică atent fiecare arbore în căutarea larvelor de insecte ascunse sub scoarță sau în trunchiuri. Cu zborul lor sinuos și trilarile lor vesele, pițigoii moțat și aușelul cu cap galben sunt mereu în căutarea insectelor și a semințelor care le asigură hrana.

Să respectăm toate aceste frumuseți ale pădurii de molid printr-un comportament civilizat! Să nu o poluăm cu deșeuri sau cu strigăte și zgomote ce nu își au locul în această carte deschisă a naturii!

Punctul 10. Geologie - gresiile și conglomeratele din Ceahlău

Ceahlăul este alcătuit din roci sedimentare variate pe care s-a dezvoltat un relief diversificat și spectaculos. Partea centrală a masivului, este mai înaltă și compactă datorită rocilor din care este alcătuit: **conglomeratele de Ceahlău** [*a* - roci formate prin cimentarea naturală a așa-numiților galeți - roci rotunjite cu dimensiuni între 2 și 20 cm]. La diferite nivele în cadrul conglomeratelor apar intercalații de **gresii** [*b* - roci formate prin cimentarea naturală a nisipurilor] și uneori sunt insedimentate chiar blocuri masive de **calcar**. Toată această diversitate de roci cu rezistență diferită la eroziune a dus la apariția frecventă a unor forme cu înfățișare bizară. De aceea multe dintre stâncile Ceahlăului poartă un nume sau au în spate o legendă a cărei origine s-a pierdut în timp.

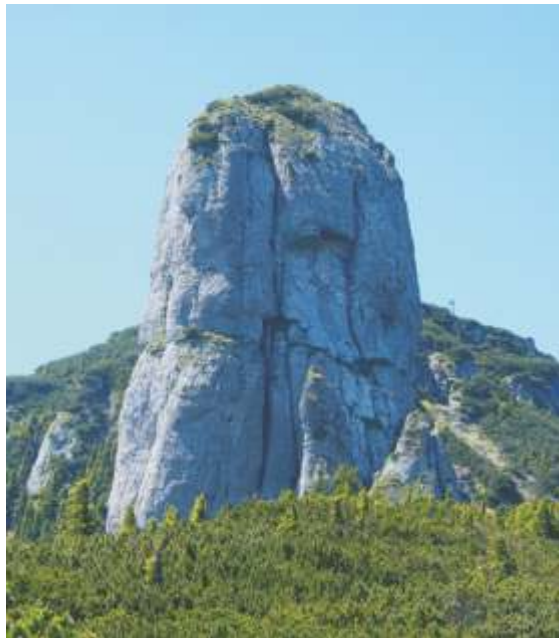
Să învățăm această lecție despre geologia Muntelui Ceahlău! Să înțelegem astfel relieful diversificat și spectaculos al acestui munte al legendelor!

Punctul 11. Cușma Dorobanțului

Urcând către Cabana Dochia, după ce ai trecut de Curmătura Obârșiei (La Morminte) ieși din pădure în golul de munte și pătrunzi direct în mirifica lume de stânci a Ceahlăului. Pe partea stângă a potecii, îți apare în față binecunoscuta **Cușmă a Dorobanțului**. Stânca dănuie întocmai ca un străjer al acestui impresionant muzeu al naturii. Este un bloc de **conglomerate** care, văzut din apropiere, are forma unui dorobanț cu arma la umăr și căciula pe cap. Partea superioară este separată de bază printr-o fisură oblică, în lungul căreia ploaia, vântul și fenomenele de îngheț și dezgheț acționează continuu. De aceea nu este exclus ca într-un viitor nu prea îndepărtat dorobanțul să-și piardă **capul** și **căciula**. Astfel această stâncă cu forma pe care o vedem noi acum va deveni doar o amintire, rămânând ca cei ce vor bate în continuare cărările Ceahlăului, să îi găsească un alt nume.

Punctul 12. Panaghia

În locul numit Șaua Muntelui, deasupra tufărișurilor de jneapăn ce acoperă Polița lui Racilă se ridică, asemenea unui turn uriaș **Stânca Panaghiei**. Este una dintre cele mai impresionante imagini ale muntelui - operă a naturii desprinsă din masa uriașă a conglomeratelor de Ceahlău de către marii meșteri ai naturii: vântul, ploile și fulgerele furtunilor, pana ascuțita a gerului iernii sau lancea de arșiță a verii.

Legenda spune că... *O fată pe nume Panaghia, a fost hărăzită de ursitoare să stea ascunsă de privirile oamenilor în vârful Muntelui Ceahlău. Acolo și-a găsit adăpost în peștera pustnicului Ghedeon, departe de lumea rea din jur. A crescut și a ajuns atât de frumoasă încât mândrul Soare s-a îndrăgostit de ea și, pentru a o îmbrățișa cu razele, se abătu din calea sa oprindu-se deasupra muntelui. Dumnezeu mâniindu-se trimise nori groși și neguri care acoperiră fața Soarelui.*

Nemaivăzându-l și cuprinsă de dor nesfârșit, Panaghia se rugă să fie transformată în stană de piatră. Și astfel apără stânca ce-i poartă numele, o stâncă pe care Soarele la fiecare răsărit o învâluie în razele sale iubitoare.

Punctul 13. Rariștea de molid - trecerea de la pădure la vegetația de subalpin

Deasupra pădurilor încheiate de molid, odată cu aspirarea condițiilor de vegetație, treptat pădurea se rărește realizând tranziția spre vegetație de tufărișuri scunde și pajști, caracteristice zonei subalpine. Aici vântul și zăpezile, avalanșele și căderile de pietre modelează continuu pădurea. Condițiile climatice vitrege forțează arborii de molid să adopte o statură redusă și deseori o coroană dezvoltată doar pe o parte a trunchiului, în sens opus vântului dominant (coroană tip “drapel”). Alături de molid aici mai apar scorușul (*Sorbus aucuparia*) cu fructele lui roșii și cărnoase și sălciile căprești (*Salix caprea* și *Salix silesiaca*) cu lujerii lor succulenți, specii atât de căutate de animale, în special în anotimpul rece.

Rariștea de molid se distinge în special prin prezența **cocoșului de munte** (*Tetrao urogallus*). Acest cavaler misterios al munților impresionează prin ritualul său de împerechere. Astfel, primăvara când munții sunt încă ferecați de zăpezi ca niște cetăți de nepătruns, în zori înainte de răsăritul soarelui, cocoșii se adună în locuri special alese unde încep dansul lor nupțial. Acesta se numește popular „**rotit**”, datorită modului în care cocoșii cu aripile și coada înfoiate se rotesc pe zăpadă sau pe ramurile răzlețe ale vreunui molid.

Să trecem atenți și în liniște prin rariștea de molid pentru a avea șansa să surprindem zborul grăbit și zgomotos al cocoșului de munte!

Punctul 14. Jnepenișul - o junglă de netrecut dar și o frână eficientă în calea eroziunii

În zona subalpină, jneapănul este o prezență firească și reușește să formeze desigur bine închegate pe suprafețe considerabile (zeci și chiar sute de hectare). Forma particulară a acestui arbust este foarte bine adaptată condițiilor vitrege de aici. Astfel, ramurile sale sunt întinse pe pământ și doar vârfurile sunt îndreptate în sus spre lumină. Această formă specială îi conferă jneapănului elasticitate și rezistență mărită la presiunea zăpezilor și a vânturilor puternice de aici. Prin întrepătrunderea acestor ramuri curbate, jnepenișul formează o junglă de nepătruns. Aceste tufărișuri închegate împiedică producerea de avalanșe în timpul iernii, reglează scurgerea apelor provenite din topirea zăpezii și din ploi. Ele constituie pavăza cea mai eficientă împotriva eroziunii solului care odată declanșată foarte greu poate fi stăvilită din cauza pantelor puternic înclinate și a ploilor frecvente și abundente din zona de munte. Așadar, jnepenișul are o importanță covârșitoare ca parte a mediului de viață subalpin.

Să nu poluăm jnepenișul cu deșeurile noastre. Să nu ne aventurăm în afara potecilor marcate pentru a nu deranja locuitorii acestui interesant ecosistem din zona subalpină!

Punctul 15. Zona subalpină - o continuă luptă cu vitregiile înălțimilor

Pe vârfurile cele mai înalte, acolo unde nici jneapănul nu mai reușește să formeze tufărișuri închegate, apare vegetația tipică etajului subalpin. Aici, condițiile climatice vitrege (ierni aspre cu vânturi puternice și strat de zăpadă gros, veri scurte și răcoroase, toamne reci și ploioase) restrâng paleta speciilor care pot face față acestui mediu de viață. În pajiștea subalpină speciile de plante sunt de talie mică, adaptate vitregiilor de aici. Din loc în loc întâlnim tufe răsfirate de jneapăn (*Pinus mugo*) sau ienupăr (*Juniperus communis*), afin (*Vaccinium myrtillus*) și merișor (*Vaccinium vitis-idaea*) și chiar porțiuni neacoperite de vegetație. Monotonia covorului de păiuș (*Festuca airoides*) este întreruptă de petele de culoare galbenă a florilor de sclipeți de munte (*Potentilla aurea*), de culoare albă a florilor de argințică (*Dryas octopetala*) sau de culoare mov a florilor de cupe (*Gentiana acaulis*). În părțile stâncoase se remarcă prezența florii de colț (*Leontopodium alpinum*), specie rară considerată monument al naturii în Carpați (**recoltarea ei este strict interzisă!**).

Corbul
(*Corvus corax*)

Fluturașului de stâncă
(*Tichodroma muraria*)

Acvila de munte
(*Aquila chrysaetos*)

La aceste înălțimi, putem auzi țipătul și putem admira zborul **acvilei de munte** (*Aquila chrysaetos*). De asemenea putem observa zborul rotit al **corbilor** (*Corvus corax*) deasupra vreunui hoit și, din când în când, zborul spectaculos al **fluturașului de stâncă** (*Tichodroma muraria*) în zona pereților abrupti de aici. Cea mai spectaculoasă prezență însă, este și rămâne **capra neagră** (*Rupicapra rupicapra*), această adevărată antilopă a Carpaților. Cu trupul bine clădit, cu picioare subțiri dar foarte puternice, cu copite bine adaptate terenului stâncos, capra neagră este stăpâna înălțimilor și impresionează în special prin siguranța cu care sare din piatră în piatră sau se avântă spre hăuri ori de câte ori se simte amenințată. Strigătul ei de avertizare (=șuieratul) ceartă intrușii și în același timp avertizează celelalte capre din preajmă asupra vreunui pericol. Caprele negre trăiesc în grupuri (=ciopoare) bine individualizate, formate din capre cu iezi și masculi de vârstă tânără. Masculii adulți se izolează de ciopor și nu revin decât în perioada de împerechere. Această perioadă se numește „**alergat**” întrucât țapul care stăpânește un ciopor, aleargă orice alt mascul care se dorește să se apropie. Deseori au loc adevărate lupte între țapi pentru cucerirea unui ciopor.

Să ne bucurăm împreună de țipătul acvilei și de zborul fluturașului de stâncă fără a le tulbura liniștea cu strigătele noastre. Să admirăm caprele negre pe brânelor și polițele înierbate și cleanțurile cele mai înalte fără a încerca să ne apropiem de ele sau să le deranjăm în vreun alt fel. Să prețuim florile de colț fără a le rupe. Să respectăm aceste minunății ale naturii pe care muntele ni le oferă cu atâta generozitate.

Punctul 16. Cabana Dochia - loc de odihnă și popas

Sus pe culmea Ceahlăului, între Vârful Toaca și Vârful Ocolașul Mare, la o altitudine de 1800 m, ne așteaptă în fiecare anotimp cu porțile deschise Cabana Dochia. Să ne bucurăm de un scurt popas la cabană înainte de a continua perindările noastre prin muntele Ceahlăului. Pentru a evita monotonia drumului de întoarcere, de aici putem alege să coborâm spre Izvorul Muntelui pe una din ramurile celui alt traseu educativ - fie prin Jgheabul cu Hotar, fie prin Curmătura Lutu Roșu.

Aici se încheie traseul nostru educativ. Vă mulțumim pentru răbdarea și interesul cu care l-ați parcurs! Sperăm că azi ați învățat lucruri noi din cartea deschisă a naturii!

Pentru a cunoaște și alte frumuseți ale Parcului Național Ceahlău, vă recomandăm să vizitați și traseul educativ Izvorul Muntelui - Cabana Dochia - Jgheabul cu Hotar!

PARCUL NAȚIONAL CEAHLĂU

REGULI DE VIZITARE:

- ⇒ Vizitarea parcului este permisă numai pe traseele turistice marcate și doar după achitarea taxei de intrare;
- ⇒ Accesul în **Rezervația Științifică Ocolașu Mare** este permisă doar în baza unei aprobări scrise, eliberată de la sediul Administrației Parcului Național Ceahlău (Localitatea Durău, jud. Neamț);
- ⇒ Camparea este permisă doar în locurile special amenajate;
- ⇒ Aruncarea deșeurilor și/sau resturilor menajere este permisă doar în locurile special amenajate.

SUNT INTERZISE:

- ⇒ Distrugerea marcajelor, semnelor, indicatoarelor și a altor amenajări montane;
- ⇒ Aprinderea focului și arderea vegetației ierboase și lemnoase;
- ⇒ Pătrunderea fără aprobare și fără personal însoțitor în zonele de interes științific;
- ⇒ Poluarea fonică de orice fel;
- ⇒ Accesul cu mijloace motorizate de orice fel (autovehicole, motociclete, atv ș.a.);
- ⇒ Distrugerea și/sau colectarea florei și faunei.

**NU PLECAȚI PE MUNTE FĂRĂ ECHIPAMENTUL ADECVAT
SAU CÂND CONDIȚIILE METEOROLOGICE SUNT
NEFAVORABILE!**

**RESPECTAȚI ÎNTOTDEAUNA RECOMANDĂRILE PRIMITE
DE LA PERSONALUL DIN PUNCTELE DE VIZITARE SAU
DE LA AGENȚII DE TEREN!**

Broșură realizată cu sprijin financiar din partea Uniunii Europene în cadrul Proiectului **LIFE 05NAT/RO/000176** "Habitare prioritare alpine, subalpine și forestiere din România"

